

[Sønderup.]

synges, eller om han overhovedet kender indholdet af nr. 7, men det morsomme er, at han i hvert fald i handling har efterlevet den.

For hvad er det, der står i Kingos bekendte gamle sang? Ja, der står bl. a.: det eneste, jeg har at give, er hjertets inderlige tak. Hvor må det være skønt for statsministeren, thi den taknemlighedsfølelse, der tales om i sangen, er fra Juhls side kommet til udtryk gennem hans udtalelse om, at det vigtigste resultat bestod i, at landbrugets arbejdsgiverforening nu havde en kontakt med statsministeren, der gjorde det muligt fremover at drøfte erhvervets vanskelige stilling. Ja, tænk, hvilken nåde! Jeg tror nok, at godsejeren skal få rigelig brug for drøftelser med statsministeren fremover, for statsministeren har som den kloge general, han er, fat i den lange ende. Det, han skulle have med hjem til fagforeningerne, løber uafkortet for 3 år, men godsejerens kornlov gælder kun for 1 år ad gangen, og derfor kan værdien af en sådan kontakt godt træffe at blive af problematisk karakter. Der kunne også i mellemtiden træffe at hælde statsministeren noget menneskeligt på en eller anden vis.

Godsejeren har også haft videre planer om et økonomisk råd, af hvilket bl. a. finansministeren og nationalbankdirektøren skulle være selvskrevne medlemmer. Meget stillfærdigt kan man vist udtrykke det sådan, at nationalbankdirektørens udtalelser om landbrugets forhold på sparekassernes møde ikke har haft nogen særlig tillidvækkende indflydelse på bønderne. Den kendsgerning, at dansk landbrug leverer førsteklases fødevarer til priser, der ligger 25-30 pct. lavere end i andre lande, møder ingen påskønnelse eller forståelse. Hvad angår de i samme forbindelse omtalte mælkepriser, har jeg prøvet på at undersøge sagen nærmere; det viste sig, at de producentpriser, vi får her i Danmark, sammenlignet med alle andre lande er

betydeligt lavere, og den omstændighed, at Danmark trods mælkeordning og centralisering og alt, hvad der er sat i værk i den forbindelse, har de højeste distributionsomkostninger, kan bønderne ikke gøre for. Hvis vi tager gennemsnitspriserne for 1956, med andre ord de højeste, vi har haft i de senere år, ligger mælkeprisen for producentens vedkommende på 40 øre, men omkostningerne ved udbringningen har andraget ca. 33 øre, og de tal taler deres tydelige sprog.

Mit partis stilling til lovforslagene går ud på, at vi i et udvalg vil prøve på at opnå forbedringer. Vi mener, det er urimeligt, at rugen skal koste mindre end hveden. Brødkornspriserne i den sidste kornlov under den venstre-konservative regering lå på 52 kr., altså for rug 8 kr. og for hvede 4 kr. højere end det, der i dag er foreslået, og det på et tidspunkt, da omkostningerne var betydeligt lavere end nu.

Dertil kommer så yderligere det meget betydningsfulde, at bortset fra mejetærsket korn stilledes der ingen betingelser vedrørende vandindhold i den kornlov, vi havde i 1952; det gør der derimod i det foreliggende lovforslag. Bestemmelserne i lovforslagets § 1, stk. 3, om, at en vare ikke anses for at være normal tør, såfremt den indeholder mere end 17 pct. vand, er jo meget afgørende. Såfremt bjærgningsforholdene frembyder blot begrænsede vanskeligheder, vil en del korn enten blive afvist eller gjort til genstand for afkortning i prisen, et forhold, der sikkert vil give anledning til store skuffelser.

Vi har som bekendt i de sidste år haft en betydelig eksport af maltbyg, der har givet en del fremmed valuta. Jeg går ud fra og håber, at maltbygekseporten fortsat vil kunne foregå. Jeg tror, det har sin betydning, at vi fastholder de kunder, som vi gennem årene har fået.

Hvad angår bemyndigelsesloven, lovforslaget om afsætning af landbrugsvarer, vil jeg for en klarheds skyld gerne spørge landbrugsministeren, om affattelsen af § 2